

Publicerad 2006-11-10 01:13 av Inko

Det finns så mycket oförklarat

Ett lila vänterum

Varje gång en evig väntan

man får komma

man får gå

Evigheten blir så stor

för stor för att besegras

jag bygger mig ett litet rum

ett rum i ditt sårade hjärta

där atmosfären är total

total av lila målarfärg

vem kan tro sig veta hur du kanske mår

då ditt hjärta är itu delat och du bara går

jag kan viska ord till dig

du tackar med ett leende

men vem vill le åt ord från mig

ord som inget betyder

vindar blåser rakt igenom

känslor flyr som snabba tåg

då du tagit tag i något nytt

är det lika fort förbi

jag bygger ut mitt vänterum

min lila färg är slut

den nya delen får bli svart

svart som i oro

för ingen kan ju sitta där

i ett trångt rum i evigheter

där atmosfären är så total

att syre inte existerar

jag ber varje kväll en inre bön

en bön ja önskar du får höra:

min svarta färg är överflödig

jag undrar om du finns

jag undrar om du tänker på livet som är utanför

där finns en möjlighet till alla

även en för dig min vän

en äng där står så stilla
där blommorna gror och solen värmer på
men den ängen har en längtan
längtan efter liv igen
den skriker ut av ensamhet
något som den alltid gjort
jag tror den ängen är till för dig
så ta nu för dig

den ängen är lika vacker som du när du sover i djupaste sömn
men ingenting är sig likt om det ej blir två
jag kommer med min krans runt huvudet och dansar med dig där
fast sanningen är bara den att allting är en dröm
för jag kan aldrig sluta vänta
på dig i mitt eviga vänterum

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Inko med Poeter.se id #12072 innehar upphovsrätten